

tárak másolatot készítenek. Úttörőmozgalmi állományuk kurrens gyarapodásáról folyamatosan kicserélik katalóguscéduláikat. Ilyen módon lehetségessé válik, hogy az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum a hozzá tájékoztatási igénnyel forduló használóknak a keresett úttörőmozgalmi szakirodalmat azonnal rendelkezésre bocsáthassa, és hogy az országos képzési bázisként működő Balatoni Úttörőváros a feldolgozott, forrás értékű mozgalmi információ folyamatos és gyors terjesztését, az úttörővezetők úttörőmozgalmi szakirodalommal való ellátását megoldhassa.

A mozgalmi tájékoztatás remélhetőleg tovább javul majd, ha a Csillebérci Vezetőképző és Úttörőtábor már működő módszertani és képzéstechnikai központja jelentős mozgalmi-módszertani gyűjteményével belép ebbe az együttműködésbe.

C s o b a i L á s z l ó

a Balatoni Úttörőváros könyvtárának vezetője

Egy találkozó elmaradt...

Könyvtárunk, az Egyesült Villamosgépgyár szakszervezeti könyvtára az ünnepi könyvhét alkalmából, 1981. május 21-re a dolgozók kívánságára meghívta Végh Antal író, aki meghívásunkat már hónapokkal a találkozó előtt elfogadta. Az általa megadott időponthoz alkalmazkodtunk. Felkérésünket Végh Antal írásban is visszaigazolta.

Ezután lelkes szervezőmunkába fogtunk. Az író munkásságáról ajánló röplap-bibliográfiát is készítettünk. A nagy érdeklődésre való tekintettel vállalatunk nyomdaüzemében felemelt példányszámban meghívókat és röplapokat készítettünk, amelyeket a könyvtár önkéntes segítőinek révén eljuttattunk a szocialista brigádokhoz, olvasóinkhoz. Több brigádunk vállalta a házigazda szerepét, és tagjaik felkészültek a találkozóra. Most első ízben vontuk be könyvtári rendezvény szervezésébe a vállalati sportegyesületet. Az író minden könyvét kikölcsönöztük, sőt könyvtárközi kölcsönzéssel további példányokat is szereztünk. Azok az olvasók, akik olvasták Végh Antal könyveit, névre szóló külön meghívót kaptak. A vállalat szakszervezeti bizottsága aznap tárgyalta a kollektív szerződést, a rendezvény időpontjára azonban az ülést berekesztette, hogy tagjai részt tudjanak venni a találkozón. A dolgozók behozták saját könyveiket dedikáltatni. A vállalati könyvterjesztő soron kívül beszerzett eladásra szánt példányokat is.

A rendezvény előtti napon még egyszer felhívtuk telefonon Vinkó Józsefet, a József Attila Színház dramaturgját, aki a beszélgetést vezette volna. Vinkó József azt mondta: minden a legnagyobb rendben van, jönnek.

A találkozóra mégsem került sor: a kérdéses napon, 21-én délelőtt telefon-üzenetben közölte az író, hogy nem jön.

A hír lesújtott bennünket. Hiábavaló volt a sok munka! Ki kellett állni az emberek elé, és megmondani, hogy hiába jöttek el, dedikálásra behozott könyveiket vigyék haza...

Ilyen kudarcra az elmúlt huszonöt évben nem volt nálunk példa.

Mit tehet ilyenkor a könyvtáros? A könyvtáraknak ilyen esetekre semmiféle jogi védelmük nincs, teljesen ki vannak szolgáltatva bárki kényének-kedvének. Mivel az efféle esetek nagyon aláássák a könyvtár, a közművelődés tekintélyét, szükség volna valamilyen megoldásra.

D r . J u h á s z I m r é n é

az Egyesült Villamosgépgyár szakszervezeti könyvtárának vezetője

*

Az író—olvasó találkozók, amelyek létjogosultságát újabban ismét sokan vitatják, véleményünk szerint nemcsak a könyvtárak és az irodalom, hanem az író művének népszerűsítését is szolgálják. Az olvasó és az író közötti bizalomnak olyan hidjai tehát, amikre mindkét érdekeltnek fel kell lépnie, hogy tartós kapcsolatok jöjhessenek létre az alkotó és közönsége, irodalom és egyén között. Mivel az utóbbi időben több olyan jelzés érkezett szerkesztőségünkbe, hogy az író—olvasó találkozók tekintetében a kölcsönösség helyébe a könyvtárak egyoldalú kötelezettsége és ezzel együtt kiszolgáltatottsága kezd lépni, intő jelül közzétesszük ezt a levelet. Szeretnénk azonban egyúttal azt is hangsúlyozni, hogy a j e l e n s é g r ő l szólunk, nem pedig az író személye vagy az író—olvasó találkozók intézménye ellen kívánunk fellépni. — A szerk.